

Dana Hlavatá

Zabí
tú mrchu

MARENČIN PT

Dana Hlavatá

tú Zabi
mrchu

MARENČIN PT

© Dana Hlavatá, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover & Layout © Marenčin Media, 2014
Jazyková úprava Monika Pálušová
432. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-155-3

*Nelly Kollárovej a Janke Košinovej –
bez zbytočných slov*

Na parapetnú dosku klopotali dažďové kvapky bez prestania už druhý deň. Do hlavy Juraja Barana akoby každou dopadnutou kvapkou zaťali čakanom. Sedel v kresle a mrzuto hľadel do prázdna. Premýšľal, aké by to bolo, keby posadil svoju ženu Alenu pod odkvapovú rúru. Pevne ju priviazal oceľovým lankom, ktoré by sa jej pri najnepatrnejšom pohybe zarylo do mäsa. Cez oči by jej previazal čiernu šatku, aby na neho tak tupo a spýtavo nehľadela, omdlievajúc od bolesti. Kvapky dažďovej vody by jej jednoducho dopadali na temeno hlavy, kým by jej do lebky nevyhĺbili dieru. Stredoveké tresty neboli od vecí, mali čosi do seba, pomyslel si Juraj a slastne privrel oči pri predstave manželky, ako by na neho zúfalo hľadela, trepotajúc rukami

v snahe vyslobodiť sa zo zovretia. Márne by očakávala, že sa nad ňou zmiluje. Alena si nezaslúžila po tých rokoch tyranie ani zbla milosti. Ba ani tolko, čo by sa za ten jej na červeno nalakovaný necht vošlo. Nech by sa Juraj akokoľvek hlboko zamyslel, nikdy by si nespomenul na muža, ktorý bol týraný ako on. Sťažovať sa mohol akurát tak na lampárni, aj to mimo stránkových dní. Nie je to tak dávno, že mu žena znovu ublížila. Akoby nestačilo, že sa musel pri nej ráno čo ráno zobúdzieť a pozeráť sa na tvár, ktorá bola zbrázdená vráskami hnevu. Ona ho týrala nielen psychicky, ale aj fyzicky. Nie je to tak dávno, čo ho donútila ísť s ňou korčuľovať na zamrznuté jazero. Juraj si naposledy obúval kanady v období dospievania. Bránil sa, že neudrží rovnováhu, že sa môže ľad prepadnúť, Alena na nič nedbala.

– Nevymýšľaj, starý! Korčuľovanie je ako bicyklovanie. To sa nedá zabudnúť. Už aj sa prac a nesnaž sa ma rozčúliť. Hybaj, ber vak s korčuľami! – schmatla ho pod pazuchu a podľho na Štrkovecké jazero. Juraj poslúchol ako vždy. Keď sa pridľho na brehu

jazera obúval, obula sa do neho žena. Vôbec sa nerozpakovala zhadzovať ho pred ľuďmi, ktorí sa korčuľovali na jazere. Kričala na neho ako zmyslov zbavená, že také drevo javorové, by bolo treba odviecť na púšť Gobi a tam ho nechať vysušiť slnkom. Juraj sa snažil napomínať ženu, ale bolo to len slabé sipenie bezbranného. Keď už Ale-na robila piruety a snažila sa predvádzať, Juraj vykorčuľoval na ľad. Spočiatku mu to šlo s malými problémami, no keď sa rozkorčuľoval, bolo to byľku lepšie. No padať neprestal. Pri poslednom páde, lebo ďalší bol oveľa hlbší, sa dlaňami rúk podopieral v snahe postaviť sa, keď jeho zákonitá nevybrala zákrutu a prešla mu nožmi korčúl všetky prsty schované v pletených rukaviaciach. Div mu štyri prsty, nezachytiac jediný palec, neamputovala. Cestou do nemocnice, kedy z Juraja krv tiekla cícerkom, mu nadávala do gramblávých nemtákov.

– Načo si tam pchal tie svoje paprče? Prečo si neuhol, keď si videl, že sa valím a neviem sa zastaviť? Urobil si tam zo mňa nemožnú! A pritom ja viem korčuľovať tak dobre ako

málokto rá ženská v mojom veku! Ale to si odskáčeš! A nemysli si, že keď ti pozašívajú prsty pravej ruky, nenaučíš sa všetko robiť ľavou. To sa veľmi mylíš!

Obraz Jurajovej manželky sa v jeho mysli rozplynul. Trvalo to len pár okamihov, kedy mu znovu naskočil a on videl, ako ju vytáča do nepríčetnosti len preto, že ona zabudla zatvoriť okno. Víchrica, ktorá prišla znenazdajky, a prievan im vymlátili dvere na spálni a za obeť padol aj črepník so svokrinými jazykmi.

– Ty mameluk, koľko ráz ti mám pripomínať, že keď odchádzame z domu, máš skontrolovať okná, plyn a vytiahnuť spotrebiče zo zásuviek! Panenka skákavá, kde som mala rozum, keď som si ťa brala.

– Pri zadku, – zamrmľal Juraj, ale keď si uvedomil, že so sluchom jeho ženy to ešte nie je také zlé, v obave sa schytil za ústa, čo ho zachránilo. Ranu päšťou, ktorá nasledovala, tak čiastočne vykryl. Mal sto chutí zakrútiť žene krkom. Predstavoval si, aké by to bolo, keby mala hlavu otočenú o stoosemdesiat stupňov a už by jej to tak zostalo. Slastne

privrel oči a oddával sa svojim predstavám. Svojim snom, ktoré ho udržiavali pri zdravom rozume. Ale keď ucítil, že sa žena pohybuje v jeho blízkosti, oči prižmúril tak silno, že sa mu pred nimi urobila nočná obloha s poskakujúcimi hviezdíčkami. Zošuchol sa nižšie na sedačke. Vtiahol hlavu medzi pleciami. Bradou sa dotýkal kľúčnej kosti. Ruky nechal voľne spustené pri tele a v okamihu, kedy si chcel v hlave vyvolať ďalšiu predstavu, ako by jeho manželka mohla zísť zo sveta, oslepilo ho prudké svetlo.

– Čo tu sedíš potme, ty mumák?! – prihovрила sa mu telnatá Alena a nahla sa nad neho, aby si ho skúmavo prezrela ako nejaký cudzopasný hmyz. Nenávidel ten jej odporný pohľad plný pohrdania. V guľatej tvári, ktorú tak často posiali červené škvrny od jedu, mala vsadené oči v tvare ryžového zrnka smaragdovej farby. Mali zlovestný výraz. Ľavé viečko jej mierne ovísalo, čo vzbudzovalo dojem letargie, no pravým pohybovala ako chameleón. Juraj bol presvedčený, že ním vidí ako periskopom. Aj za roh. Báľ sa preto urobiť za Aleniným chrb-

tom čo i len úškľabok alebo náznak trhnutia nohou. Čo by si zaň vyslúžil oplzlých slov, buchátov do chrbta, vyhrážok. Hrozné pomyslieť. Dokedy to bude musieť znášať? Kým ich smrť nerozdelí... ako si v kostole pred rokmi slúbili?

– Jazyk si si prehryzol, či čo? Odpovedaj, keď sa ťa pýtam! – Alenina fistula sa Jurajovi zavrtala do ucha až po Eustachovu trubicu. Pocítil obrovskú hrču v hrdle, ktorá mu poskočila, aby sa roztiahla ako gajdy a obmedzovala ho v dýchaní. Snažil sa posadiť sa, no akoby sa čoraz hlbšie prepádaval do vysedených epied zánovnej sedačky.

– Čo by som robil... sedím.

– A tupo hľadím, čo?! Nič rozumnejšie robiť nevieš? Už si povešal prádlo?

Juraj chcel namietnuť, že prádlo sa vešia v českých zemiach, na Slovensku je to biele, no radšej mlčal. Zbytočne by ho žena zase nazvala úbohým učiteľikom, z platu ktorého by nevyžil ani polovičný chlap. A to on je. Keby nebolo jej, ide po žobraní.

– Pred hodinou. Do kúpeľne, – povedal nečujne, no jeho manželka mala sluch ako

mladica. Keď počula manželovu odpoveď, otvorila ústa od prekvapenia. Dala si ruky vbok a keď sa jej pri hlbokom nádychu prudko zodvihli štvorky prsia, Jurajovi napadlo, aké by bolo hrozné, keby teraz od zlosti odpadla, „anfas“ spadla na neho a on by sa medzi tými jej dvoma polgulami udusil. Už sa videl, ako s vyvrátenými očami hľadá do stropu. Súdili by ju a neodsúdili, pretože by to bolo neúmyselné zabitie. Striaslo ho pri tej predstave. Snažil sa zapnúť v hlave program, ktorý nazval „obtekanie“, no vysoká fistula jeho manželky ho špikovala skrz-naskrz.

– Ty si korunovaný idiot! Vieš, že do kúpeľne si na šnúru vešiam len pančuchy a pulóvre, ktoré periem v ruke, aby voda z nich stiekla do vane. Keď tam zavesíš periny, odtrhne mi šnúry a periny stuchnú. Čo som ja komu urobila, že mám muža kreténa!? – Juraj chcel vstať, ale Alena ho prudkým pohybom ľavej ruky posadila naspäť. Sadla si na neho obkročmo a nezainteresovaný by si pomyslel, že ho zvádza, že ide na ňom skúsiť jednu z polôh kámasútry. Ale ona ho len

schytila za golier košele jednou rukou, kým tou druhou mu tlačila na ľavý spánok. Bola to neznesiteľná bolesť. Alene pri tom snažení trhalo hlavou. Ryšavé vlasy, ktoré mala ostrihané podľa kastróla, jej poletovali zo strany na stranu. Dorovna ostrihaná ofina sa jej prilepila na spotené čelo. Z jej dychu Juraj cítil pokazený chrup alebo žalúdok. Stále sa na niečo sťažovala. Bolo jedno, čo ju bolelo, jej muža to nezaujímalo. Ale to, čo mu teraz vrážalo do nosa, bolo útočnejšie ako tornádo z mamutieho zadku. Prihrbil sa, aby vykryl očakávanú ranu. Tuho privrel viečka a pomyslel si, že kvôli „zle“ vyvešanej bielizni by Alena tak nezúrila, negniavila by ho telom vážiacim čosi cez metrák. Muselo v tom byť čosi viac. A nemýlil sa.

– Viem o všetkom, ty špina, ty zdochliak,
– Alena si priblížila tvár k Jurajovej tak, že sa mu oči skrížili. Snažil sa ju od seba odtisnúť, no bola ťažká ako kostolný zvon. Nahrabila sa, zasipela ako zúrivá hus a nečakane povolila zovretie, – viem, že máš milenku! Keď zistím, kto to je, vytrhnem jej z hrdla hlasivky! To ti hovorím, mňa z tohto bytu

nedostaneš. Ak si myslíš, že ti podpíšem rozvod, – dvihla jedno viečko vyššie a nosom sa dotýkala jeho rozhorúčeného líca, – kardinálne sa mylíš. Ja si ťa ponechám do konca tvojho alebo môjho života. Ty na mňa len tak nevyzrieš, to si píš! Ak chceš, dám ti to aj na papier!

Juraj sa s vypätím síl vymrštil a podarilo sa mu striasť zo seba ťažký bojler. Alena sa zadkom zachytila o konferenčný stôl. Predstavil si, aké by to bolo, keby hlavou narazila o jeho roh. Zlomenina spodiny lebečnej, júj, to by bola smrť ako vyšitá. Ale jeho manželka má dozaista tuhý korienok. Ako všetky rebeky jej podobné. Také dokážu znivočiť regiment mužov typu Juraj. „Ako sa len od nej oslobodiť?“, prebleslo mu myslou, keď na ňu gánil, už pevne stojac na nohách, no sebaistotu stále nenabral. Alena sa pri svojej značnej nadváhe len s ťažkosťami postavila. Oprášila sa, akoby na jej muža nasadal prach a mierne sa rozkročila. Vyzerala, akoby chcela tasiť kolt. Ale ona si len odfrkla ako kôň po parkúre a zasipela.

– No tak čo, ktorá to je? Jej meno!

– Nikoho nemám. Ty mi stačíš, – Juraj sa dlaňami oprel o stehná v snahe postaviť sa na rovné nohy. Snažil sa vyhnúť priame-
mu kontaktu nielen očí, no keď prechádzal okolo svojej ženy, prudko mu vrazila do ple-
ca. Stratil rovnováhu. Zapotácal sa. Bodaj by nie, keď bol od nej o štyridsať kíl ľahší a o pol hlavy nižší.

– Alena, radšej sa dohodnime, čo s tou mojou oslavou, – napadlo Jurajovi presko-
čiť na inú koľaj a chytiť sa faktu, že onedl-
ho, ak mu to žena neprekazí, sa dožije abra-
hámovín. Vystrel sa, oprášil si ruky, akoby v nich ucítil niečo pieskové a nebojácne sa postavil proti svojej manželke. Tá zvrátila obrvy, akoby najprv nepochopila odskoče-
nie od témy, ale akoby zázrakom pristúpila na jeho hru.

– Dám ti pár šupiek na oslavu, keď už chceš pozývať celú rodinu, ale to si pamä-
taj, ty ozembuch, budeš to mať aj s karom. Na tom ty už potom nebudeš! – zaškriekala a prudko sa zvrtila.

– A nerozpažuj nohy, keď s tebou hovo-
rím! Vyzeráš trápne. No čo na mňa čumíš

ako čerstvo vyoraný krumpel, ty dement!?

– Alenin výraz očí bol pichľavý, nenávistný a plný pohrdania.

– Mala som si na svadbu obliecť čierne šaty so závojom, aby som sa ako čerstvá vdova nemusela znovu prezliekať! Mala som ťa už počas svadobnej noci, ktorá, mimochodom, stála za dve veci: za hovno a za nič, zabiť!

– Jurajovej manželke sa rozťahli nozdry na rozčapnutom nose a on si predstavil, aké by to bolo, keby jej do nich napchal šúľky do uší, aké používajú cestári so zbíjačkami. Alebo on, keď nemôže spať pre jej chrápanie. Zatláčil by ich hlboko a na ústa by jej priložil obe dlane. A tlačil by, kým by tie jej odporné oči nevyšli z jamiek. Juraj si sťažka vzdychol a snažil sa opustiť kolbište.

– Kam ideš?! Tu stoj, keď s tebou hovorím! Ešte som neskončila! Ja snáď budem musieť pritvrdiť. Keď to s tebou inak nejde, – Alena dupala nohou ťažkou ako pilier mostu a frkala okolo seba jedovaté sliny. V tej chvíli si Juraj dovolil, čo už dávno nie. Ak vôbec niekedy. Vystrčil prostredník pravej ruky, zahliadol prekvapený výraz v tvári svojej

zákonitej a prudko zabuchol za sebou dvere spálne. Otočil kľúčikom v zámke a ľahol si do postele naopak. Vyložil si nohy na van-kúš a v duchu sa usmieval. Alenu by roz-trhlo ako žabu, ktorej nejaký hajzlík fúkol cez slamku do zadku. Pri tej predstave sa mu zvrástili obočie. Na čele sa mu vytvorila harmonika. Čakal, že Alena začne najprv klopať, potom búchať na dvere a on si len zatlačí tlmiče hlbšie do uší, aby sa mohol nerušene odovzdávať predstave, radšej ako zabitia Aleny, milovania s Máriou.

„Mária,“ vzdychol si nahlas, „ani netušíš, ako veľmi ťa milujem. Viem, že by si nikdy nedovolila, aby som s tebou klamal svoju ženu. Nedopustila by si to, pretože máš čistú dušu. A tak nádherné štíhle telo. Tvoje ruky sú nežné, pohyby grandiózne a keď prehovoriš rečou, ktorej len ja rozumiem, som na pokraji zbláznenia. A ako sa nesieš, ako víla vznášajúca sa po špičkách nad rozkvitnutou lúkou. V diaľke zurčí potôčik a my dvaja ru-ka v ruke splývame s prírodou, poletujeme v trblietaní oblohy, na ktorú anjeli rozsypali anjelský prášok.“ Juraj sa opravil. Nie, an-

jelský prášok je čosi úplne iné ako to, v čom by obaja levitovali a nemysleli na iné ako na ich lásku. Juraj by sa díval do Máriiných nebesky modrých očí, ktoré... ktoré od toho osudného okamihu, kedy jej ako dieťaťu staršia sestra chrstla kyselinu do očí, prestali vidieť. O sestre Mária nikdy nehovorila. Juraj to nechcel počuť. Neprekážalo mu, že je Mária slepá. Ona videla srdcom. A to je nebesky krásne a vzácne, pomyslel si Juraj, usmievajúc sa do tmy. Privrel oči a vnímal už len bubnovanie dažďových kvapiek na okennej parapete, keď aj s tlmičmi v ušiach počul šialený krik Aleny. Prvé, čo mu napadlo, že spáchala harakiri. Dúfal, že z kuchynskej linky vytiahla nôž s čepeľou dlhšou ako desať centimetrov s úmyslom odkrojiť si fald slaniny, no ten sa jej v masných rukách pošmykol tak šťastne, že si rozpárala brucho. Tá predstava bola nádherná, ale ako sa zdalo podľa vreskotu Aleny nereálna.

– Pomôž mi, ty kretén, vylez z tej spálne! Nechci, aby som preliezala do spálne cez balkón v tých bolestiach!

Napadlo mu, že za neposkytnutie pomoci